

## [Svend E. Johansen.]

monika, der hedder Almenvellet. Men det kunde interessere mig at faa at vide, hvilket Almenvel der begrundes Glarmester Spindlers Virksomhed i Fredericia, hvor han med Arbejdsgiverforeningen i Ryggen tiltruer sig sine Kollegers Kunder. Og hvilket Almenvel begrundes Bladkompagniets Virksomhed, naar det nægter at levere Blade til Borgere, der er saa driftige, at de fremfor at ligge det offentlige til Byrde hellere vil friste Tilværelsen ved at forhandle Aviser og illustrerede Blade? Og hvilket Almenvel retfærdiggør, at de pengestærke Industrier og Karteller kan holde sig opdukkende Konkurrenter fra Livet ved gennem økonomisk Pres at forhindre Leverandører af Maskiner og Raamaterialer i at sælge til disse Konkurrenter?

Kunde vi ikke fra Regeringens Side faa en klar og nøjagtig Definition af, hvilke Sider af Almenvellet der begrundes disse grove Krænkelser af Erhvervs- og Arbejdsfriheden, der hvor vi i Dag trods alt har en lille Ventil i Loven om Arbejds- og Erhvervsfriheden, den Ventil, som Regeringen og Regeringens Støtteparti vil afskaffe? Jeg spørger, som jeg gjorde det ved første Behandling, men jeg venter ikke Svar i Dag. Jeg fik heller intet Svar ved første Behandling. Jeg venter ikke Svar, alene af den Grund, at Ministeren ikke har Mod til at lægge Kortene paa Bordet og erkende, at han ofrer Næringsfriheden, Erhvervs- og Arbejdsfriheden paa det Alter, der hedder Regeringens Kontrol med de danske Fagorganisationer.

Det ærede Medlem Hr. Steen henviste til, at vi havde den Prisaftalelov, og sagde i samme Aandedræt, at den var ikke god, og det skal jeg erkende. For det første udløber den med dette Aars Udgang, og for det andet indeholder den ikke mange Muligheder for, at man ved at anvende den kan forhindre stærke Industrier, stærke Sammenslutninger og stærke Karteller i at befri sig for opdukkende Konkurrence. Det vil i Virkeligheden sige, at man nu udleverer de smaa og svage næringsdrivende og selv-erhvervende til de stores Magtanvendelse og til deres Rovdrift — og det med en demokratisk Regerings Billigelse!

For øvrigt siger Handelsministerens Støttefaktotum Julius Lassen i sin Obligationsret ogsaa, at dette med at ofre Erhvervsfriheden paa dette Omraade, jeg her har nævnt, er forkert, for han siger:

„Formueskade foreligger ikke blot, naar et allerede erhvervet Formuegode unddrages Retshaveren, men ogsaa, naar

en fremtidig Formuevinding unddrages ham.“

Og en fremtidig Formuevindings Opnaaelse afhænger af, at man har Adgang til Erhverv, Adgang til Arbejde, Mulighed for at skabe Værdier, af hvilke man kan erhverve sig en Formue, af hvilke man kan spare op; men det er altsaa dette, Regeringen med Handelsministeren som Ordfører og Forslagsstiller med en flot Haandbevægelse fejrer bort.

For mig er der ingen Tvivl om, at Lovforslaget om Ophævelse af Erhvervsfrihedsloven har en langt videre Horisont, end man fra Regeringens Side har turdet nævne, for Ophævelsen er ganske simpelt et Led i den statssocialistiske Politik, der føres, stille, men kraftigt, af Socialdemokratiet. Prøv at lægge Mærke til, hvorledes der er en Tendens i vor Lovgivning og i vore Handlinger til at umyndiggøre Borgerne ved at dele Erhvervene op i Brancheorganisationer, disse Organisationer, der er det moderne Udtryk for det gamle indsnævrede og forbenede Laugsvæsen, som vi raabte Hurra for at faa afskaffet, da vi gennemførte Næringsloven, disse Organisationer, der monopoliserer Erhvervets Udøvelse for deres Medlemmer. Det er derfor, de skal have Haands- og Halsret over deres Medlemmer, saaledes at de kan bevare Arbejdet for dem og holde andre arbejdsivrige og arbejdsvillige Mennesker, der ikke vil staa i Organisation, borte fra Arbejdspladserne.

Vi ser, hvordan Brancheorganisationerne for at stabilisere deres Magt opretter Særdomstole, Branchedomstole, inden for de forskellige Erhverv, der uden om de almindelige Domstole, uden om den almindelige Retsbeskyttelse, idømmer de Medlemmer, der krænker Organisationens Vedtægt, Straffe. Vi saa i Brevet fra Fredericia, hvorledes Glarmesteren, der ikke vilde respektere Prisaftalerne, af Organisationen blev idømt en Bøde paa 200 Kr. Vi ser som et Eksempel paa disse Særdomstole den faste Voldgiftsret, der dømmer i Arbejdsstridigheder, ikke Arbejdere og Arbejdsgivere imellem, men Arbejderorganisationer og Arbejdsgiverorganisationer imellem, og det er noget helt andet. Vi ser det i Lægeforeningen, vel nok en af de mest jernhaarde Fagforeninger, vi har her i Landet, hvis Særdomstol paadømmer Medlemmernes faglige Overtrædelser og i det hele taget paadømmer de Sager, den mener skal holdes borte fra Offentligheden, men hvor Lægerne har gjort sig skyldige i Overtrædelser. Vi har Sagførerraadet, der tager sig af Sag-